

בקרבות מילחמת יום הכיפורים איבדה יחידת

דודו דוד כוכבי כצנחן צעיר, זמן קצר אחרי שהתגייס לשורות הצנחנים, תמיד ידע שייטודו בחיים הוא להיות מפקד בצנחנים, אמרו ידידיו.

(המשך מעמוד 23)

הגדול. לבסוף לא השתחרר. תחת זאת הגיע לבית מישפחת פיזי הבשורה המרה. "יוסי לא חשב כזממה אדומה", סיפרו השבוע חבריו. "זה היה אצלו עיקרון, מר כיוון שבמסע הכומתה לא השתתף. דודו קרא לו, והבטיח לצרף אותו למסע-כומתה של פלוגה אחרת. בינתיים אתה יכול ללכת עם הכומתה שלנו, אמר לו. אנחנו רק מקווים, הוסיף דודו, שאת הכומתה לא תקבל בבית-החולים כמו שקיבלת את כנפיה הצניחה. אחרי התאונה."

את אחיו בן התשע, זיו, אהב יוסי יותר מכל. "אתה עוד קטן", כתב אליו באחד המיכתבים מן הצבא. "תמיד אני אוהב אותך והדבר שאני מאחל לך יותר מכל,

מכל הלב, זה כשאתה תהיה גדול כבר לא יהיה צבא, ולא תצטרך לעבור את מה שאני עובר עכשיו."

לאמו כתב, בגלויה: "לא צריך לבכות, כמוך, כשרואים את הבן הגדול חוזר לצבא. אל תקחי הכל ללב, אני אוהב אותך, ואת — תשתדלי לא לבכות..."

על הפלוגה היה "שרוף", כפי שמעידים עליו בני-מישפחתו. את עתידו ראה כקצין, ודודו היה עבורו האתגר שאליה שאף

להגיע. סיפר עליו אחד מחבריו, נהג נגמ"ש בפלוגה: "יוסי עזר לכולם תמיד. היה חייל מצטיין, גם כשהיה נוסף, היה נוסף לאט-לאט. מה ששבר אותו פעם היה כשהואשם בשבירת-שמירה. הוא לא רצה להלשין על שוברת-שמירה האמיתי, והעדיף לספוג את העונש לבדו. אבל אחרי שנודע לו העונש, בכה, עצם העובדה שנחשד בשבירת-שמירה חרה לו, זאת הייתה הפעם היחידה שראיתי אותו בוכה."

המפקד

דודו כוכבי בראש מחלקתו, כשהיה עדיין סג"מ צעיר בחטיבת הצנחנים, אחרי שירותו הצבאי ותקופת הקבע שחתם. למד הנדסה בטכניון בחיפה. אך אהבתו לצבא גברה עליו והוא חזר לצה"ל כמפקד-פלוגה לפני כשנתיים, ועסק בהדרכת טירונים צעירים, לפני שנתיים נולד גם בנו הבכור, יואב.

היסעור

סיקורסקי CH-53A, הידוע בכינויו סוס ה' ים, בצה"ל קראו לו היסעור. לפי פירוטמים אמריקאים יכול המסוק לשאת 65 חיילים.

במסיבת-השיחור שלו, כשכל חבריו לקדו, נכנס לפתע לחדר ופלט את אחת הבדיחות המפחידות שלו: "ככה תשבו גם אחרי שאמות."

חבריו מבית-הספר מספרים כי היה מלך הכיתה. בחור נמרץ, מתבלט, נוקשה, אבל מאחרי הקליפות החיצוניות היה ילד רגיש, שאהב מוסיקה וספרים.

בחופשותיו מן הצבא עסק מרבית שעות השבת בניקוי כלייהנשק שלו, וחלם על הטיוח בחו"ל אחרי שישתחרר מן הצבא. "אני אוכל הרבה קש בצבא", כתב פעם להוריו. "קשה מאד כאן, אבל אני מנסה לעשות הכל על הצד הטוב ביותר. שלא לבייש את עצמי, שלא לבייש אתכם."

מי שחלם תמונה בילעדית זו צולמה שעות אחדות אחרי אסון המסוק, בבוקר יום הרביעי שעבר. אחד מאנשי המילואים שהשתתפו בסריקה אחר שיברי המסוס והגופות, סיפר: "הגענו למקום עוד בשעות-הלילה המאוחרות. היה ריח של שריפה ושל גוויות חרוכות. בשטח היו זדורות משיברי היסעור. היו שם הרבה צנחנים, שהסתובבו עם פנסים קטנים או גפרורים, כשהם מחפשים אחר חבריהם. זה היה חסרת-תיקווה. לא נשארה שום גווייה שלמה. אנחנו הצטרפנו לחיפושים באור

ראשון. הצנחנים הסדירים היו אנשים שבורים. הם זשבו בקבוצות קטנות, סביב שרידי גופות חרוכים. ראיתי צנחן בוכה על מה שנשאר מראשו של אחד מחבריו. קשה היה לעשות את העבודה הזאת, לדעת שאנשים צעירים כליךך, רבים כליךך, מתו בגלל שעות מכנית או אנושית. למראה מסיכת-הגז (בתצלום), שיברי הרובה והבגדים הקרועים, שהיו פזורים סביב, עריוו חמים, טבולים בדם ובשיברי עצמות, לא יכולנו גם אנחנו, אנשי-המילואים, לעצור את דימעותינו. נזכרנו בשיר: "מי שחלם לא ישוב עוד לעולם."